

DU FINNS BAKOM SPEGELGLASET (Leif Holmstrand om Per Wizéns
Subterranean-bilder)

Jag går ner under marken, ner i underjorden, för att hälsa på dig. Jag har hört ryktesvägen att det är där du bor; folk har skvallrat om detta sedan Inanna, Orfeus, Odysseus, Aeneas och Dante höll på med sitt. Men vägen dit går oväntat *rakt fram* via en bildyta som står ivägen för mig, det verkar som jag måste in därbakom för att kunna återfinna kroppen och ögonen *way down there*, det vill säga Alice, det vill säga det underverkliga, det undersamma, det omistliga, det alltid underliggande samtalet med dig.

Du är inte Alice, inte egentligen. Men hon är ditt ursprung. Alice är borta, någon annanstans. Men du finns (jag ser det!) bakom spegelglaset, på dess andra sida, som en skugga. Fast det är också allt.

Språklösheten stör mig, jag ville ju prata: det språklösa samtalet kan inte kontrolleras och jag är vuxen nog nu att få hantera relationer och vardag med fast och kunnig hand och efter eget tycke, tror jag.

Handen (skugghanden, inte min) vidrör möjligen ytan från andra hållet, åtskillnadsmembranet, men aldrig att osmos pågår, bara det farliga iakttagandet, det dunkla mötet mellan två blickar som inte ser varandras ursprung: jag framför bilden, du inuti bildens bild, bakom glashinnan, fångad i räfflingar, linjer, i grafisk gestaltning av till exempel *insisterande frånvaro*: ett grundläggande mänskligt varande som när det formuleras i text genast ikläds platt populärändlighet istället för ett faktiskt tillstånds lockelse och ångest.

Symmetrin de vaktande klockorna representerar, bland annat via sina sinsemellan kompletterande, sneda flin, berättar för mig att *du är onåbar* för

mötessträvanden och för den lättad kommunikation skulle kunna innebära, men att *du når mig* via negativitet: du frånvarolurar gränserna för vad jag kan tänka, det hela är psykosnära, uppluckrande, vackert och hemskt. Och jag inser att jag ljög förut: osmos pågår visst: du läcker över i mig, ditt räfflade mörker tar sig igenom och in. Bildens och spegelglasets gräns är bara giltig på ett specifikt plan och nu är jag smittad, förmörkad, en smula upplöst och måste vända bort blicken.

Där fortsätter drömmen i en annan scen, en annan bild, andra bilder som avlöser varandra, gror in i varandra, ut ur varandra, det känns skitjobbigt och är skitjobbigt, nu får du ge dig. Du framstår som två: du har ett hästhuvud över ditt eget (?) och den förvirrade riddaren som också är du (?) håller lojt eller stramt i tyglarna. Så klart skall en klocka fästas vid hästpannan så att rörelser i skogen inte går obemärkta förbi, så klart står det fåniga låtsassvärdet nerkört i jorden, ett planterat kors utan uppenbar värdighet, en klumpig-nonchalant offergest. *En löjlig, oerhört stark mardröm.*

Det förändras så fort:

Omsorgen, nyfikenheten, kontrollbehovet och överraskningen är visserligen alla tillverkade av samma material, men intrycken flimrar, omstöps, undergräver vad jag brukar tänka på som händelseförlopp.

Till exempel:

Ditt riddarhuvud placeras på och lite över ditt flickhuvud som en hatt. Åldrandets processer – könens och personlighetsutvecklingens – är alltså inga pålitliga eller ens beskrivbara fenomen. (Vem är du?) Allt som sagts i dessa ämnen är osant. Och fejkskogens mörker är en sträng, lögnaktig skenträdgård, sammanfallande med en serie vilseförande lövtempellabyrinter där desinformationsladdade, utomvärldsliga klot agerar absurd, meningslös, oerhört laddad angreppsscenografi; alltihop är underjorden som ersatt både dig och mig och ätit upp oss [...]

[...] och mina ögon skickar in sina trådar i meningsbygget för att mer än villigt låta sig luras och gå vilse i sagornas bilduniversum som finns för att förvillan och avslöja alla positioner och tryggheter som tillfälliga, bedrägliga, illusoriska, instabila *och så vidare, et cetera, med mera*, allt är alltid något annat, det bara fortsätter och fortsätter men i en högst ändlig korridor vars

gestalt-tunga, oformliga konfrontationsmörker vid tunnelns återvändsgränd är beviset vi behöver för att äntligen kunna sluta försöka förstå varandra: *nu kommer våldet*.

Vi har rört ihop oss: det är förfärligt och jag kan inte reda ut det. Men kanske en ungefärlig fingervisning är på sin plats och möjlig:

Jag är sällan mig själv eller barn eller vuxen eller död.

Jag är oftare du eller vuxen eller barn eller död.

Och sedan dör vi.

NER I ANSIKTSKALK JAG MENAR PUDER

(inget möter oss i ordens former
gå till mötes forma nedlåt under)

PRESSAS INTE DINA DRAG MEN MINA

(inget lyckliggör se smuts på bleknad
gå till änden mitten noggrann bleknad)

AV EN MÄKTIG HAND SOM MÄRKLIGT AVSKILJTS

(inget hålls i klädnad aldrig kläder
gå till ytterst ohållbara sämsta)

FRÅN EN KROPP AV KROPPAR UNDER GLASGOLV

(inget som kan skära spegla skäras
gå till överdrifter spegelglaset)

DÄR DE ANLETSDRAG JAG KALLAR MINA

(inget sägs om greppet inga bilder
gå till sängs i mossa blött begriplig)

EN GÅNG ODLATS MÄKTIGT GANSKA HEMLIGT

(inget tas tillbaka inget synbart
gå tillbaka omvänd ångra krympt
gå tillbaka omvänd ångrad krympt
gå tillbaka omvänd ångrad under)